

ת"פ 67906/09 - מדינת ישראל נגד ד א

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 67906/09 מדינת ישראל נ' א
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

המאשימה

הנאשם

מדינת ישראל

נגד

ד א

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד קורל בר

ב"כ הנואשם עו"ד טל גלאון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

אומר כבר בפתח הדיון, כי החלטתי לזכות את הנואשם.

כתב האישום

1. נגד הנואשם הוגש כתב אישום הכלול שני אישום בגין אלימות כלפי רעייתו (להלן: "המתלוננת").

באישום הראשון יוכסה לנואם עבירה של ניסיון תקיפה סתם של בת זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") + סעיף 25 לחוק.

בתאריך 29.6.16 בשעה 21:40 לערך בהיותו תחת השפעת משקה מسكر, נכנס הנואשם לדירה, גידף את המתלוננת ודרש ממנה 500 ₪.

עמוד 1

המתלוננת סירבה בטענה שאין בידה זהה בתגובה אמר לה שהיא שכחה דבר מה בשירותים. המתלוננת נגשה לשירותים והבחינה בארנקה האישית בפח האשפה ובתמונה פספורט שלה קרוועה.

הנאשם המשיך לגדף את המתלוננת והאחרונה אמרה שתיתן לו כסף ובתווך כך יצא עם אחותה מהדירה כדי להרחק את הנאשם מhaiידם.

הנאשם פתח את דלת הדירה השליך את מפתחות הדירה לעבר המתלוננת אך זה לא פגע בה.

באישום השני יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק והזק לרכוש במאיז, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

במועד שאינו ידוע למאשימה, כשלושה חודשים עברו למועד באישום הראשון, נכנס הנאשם לדירה כשהוא תחת השפעת משקה משכר והמתלוננת פנתה אליו ובקשה ממנו לחודל מהתנהגותו מאחר שהיא שתוי.

המתלוננת נכנסה לחדר השינה והנאשם בעקבותיה כשהוא אוחז בידו בשלט הטלויזיה (להלן: "**השלט**"). הנאשם פנה למטלוננת "למי את מדברת ככה", סטר לה בפניה והשליך לעברה את השלט אשר פגע ברגלה השמאלית. כתוצאה לכך נשבר השלט.

גדר המחלוקת

2. הנאשם כפר במiosis לו.

לגביו אישום הראשון הודה הנאשם שצרך אלכוהול אך לא היה שיכור, שהיא ויכוח בין בני הזוג בעקבותיו יצאה המתלוננת מהדירה אך הכחיש את המעשים המזוהים לו, גידופים, קרייעת תМОונת המתלוננת והשלכת המפתחות לעברה.

לגביו אישום השני מסר הנאשם הכחשה כללית מחוسر ידיעה בהעדר מועדים והכחיש שסטר למטלוננת ושהשליך לעברה את השלט.

טענות הצדדים בנסיבות

3. **ב"כ המאשימה** טענה, כי המתלוננת הטריחה עצמה והגישה תלונה בשעת לילה מאוחרת. היא העתיקה את מגוריה לחדרה בעקבות הגשת התלונה. המתלוננת הייתה נסערת ولكن לא העידה על הדברים בסדר קרונולוגי.

בקשה לדוחות הטענה, כי המתלוננת העיליה על הנאשם כדי לקבל סיוע, שכן הדבר לא מתישב עם חוסר שיתוף הפעולה שלה עם המשטרה ואי התיציבותה לעדות בבית משפט כדי לתמוך בגרסתה שלה.

ב"כ המאשימה הודתה שזכרון של המתלוננת לא היה מיטבי. המתלוננת קפיצה מדבר ויש בכך למד על אותנטיות הזיכרון שלה ולא תסרים מוקן מראש, וכי הדברים שהתקשתה לזכור הם שלויים לאיורים ובתמייה הפנתה לע"פ 4383/06 **יוסף דנינו נ' מדינת ישראל** (14.03.2012) וע"פ 511/11 **סאלח מריסאת נ' מדינת ישראל**

(25.01.2012)

ב"כ המאשימה טענה שאין לחת משקל ממשי לסתירה בין עדות המתלוננת לעדות אחותה מאחר שככל אחת סיפרה מזכרונה ומהזווית שלה.

המתלוננת לא השחירה פני הנאשם ולא הגזימה בתיאוריה.

ב"כ המאשימה ביקשה לדוחת גרסת הנאשם שלא מסר שהמתלוננת ואחותה מעילות עליו לשוטר שהגיע לזרת האירוע, ומדובר בגרסה שנולדה רק בעדותו בבית המשפט.

4. **ב"כ הנאשם** ביקש להציג פרשנות אחרת להתנהלותה של המתלוננת, לפיה היא הגישה את התלונה, השיגה את מבוקשה ولكن לא היה לה כל עניין בתיק ולכן לא שיתפה פעולה עם החקירה, בכך שלא הביאה את היומן לחוקרים ולא עם התביעה, בכך שלא התייצבה לדיוונים בבית המשפט.

חרף פניות המשטרה המתלוננת לא הביאה את היומן ויש בכך מחדל חקירותי. ב-ת/4 המתלוננת מאימית על השוטרים.

המתלוננת לא מסרה גרסה עניינית וזו שמסרה היא מופרcta. לגבי פרט אישום 1 המתלוננת לא זכרה מה זרך עליה הנאשם והאם זה פגע בה או ברצפה. לגבי פרט אישום 2 המתלוננת מסרה הסבר מדוע לא סיפרה על אירוע זה, הסבר שאינו עומד ב מבחני העדות הכבושה.

יש לקחת בערבון מגבל את עדותה של האחות ר, מאחר שזו סמוכה על שולח של המתלוננת, זו עדות מעוניינת ומוסטה.

הקשה של העדות להתייצב לדיוון לעומת המתלוננת בהמשך עם האחות תמורה ונوعדה לוודא שהאחות ר תיצמד לגרסה שמסרה במשטרת אף שאינה נcona.

לאור מכלול הדברים לא ניתן לבסס הרשעה על עדות המתלוננת ואחותה.

לחילופין ביקש לזכות את הנאשם מטעמים של זוטי דברים נוכח הטרור הכלכלי והנפשי שהפעילה עליו המתלוננת.

פרשת התביעה

5. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, הגב' ח א ואחותה הגב' ר ס (להלן: "ר") וכן הוגשו המוצגים ת/1 עד ת/6.

פרשת ההגנה

עמוד 3

© verdicts.co.il - פסקי דין

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגשו אסופת מזכירים שסומנו נ/1 הנוגעים לניסיונות חוקרי המשטרה לקבל מהמתלוננת את היום בו תיעדה את הדברים.

דין והכרעה

7. CIDOU, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. לאחר שמיית הראות, הסיקומים ובחינת העדויות שהובאו בפני, החלטי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו מחמת הספק.

8. אומר כבר עתה, כי המתלוננת העידה בפני באופן שלא ביקש להכפיש את הנאשם, היא דיברה על אופיו הטוב ועל יחסו המכבד כלפי ילדי בני הזוג. נתתי אמון בגרסת המתלוננת, כי אלימות כלשהי קرتה בבית בין בני הזוג, אך נוכח הבלבול בגרסתה, נוכח הסתיירות בין גרסתה לזה של ר' ובין גרסת המתלוננת בפני לזה שמסרה בת/1 לשוטר בזירת האירוע לא ניתן לבסס על גרסתה הרשעה בפליליים כפי שיפורט להלן בהרחבה.

א. האירוע בפרט האישום הראשון מיום 29.6.16

9. ביחס לאיורע זה העידו המתלוננת, ר' והנאשם, השלושה גם מסרו גרסה לשוטר דגן שהגיע לזירת האירוע. ראשית יובאו דבריו העדים בפני השוטר דגן ולאחר מכן עדויותיהם בבית המשפט.

அகוחதை விட மாற்றும் நிலையில் கொண்டு வருவதை அனுமதி போட்டு விட வேண்டும்.

10. מדו"פ של השוטר טדה דגן מיום 29.6.16 (**ת/1**) עולה, כי המתלוננת מסרה לו שהנאשם הגיע לבית כהוא שתו, התחיל לקלل אותה ובקש כסף. כאשר היא רצתה להביא לו את הכסף הנאשם הסתכל עלייה בצורה מאימה ואז היא יצא מהביתה. בזמן שהמתלוננת יצא מהביתה וירדה במדרגות הנאשם זרק לעברה את המפתחות אך אלה לא פגעו בה. היא אספה את המפתחות ועלתה לדירה, דפקה בדלת ואז ראתה את הנאשם מחתט לה בארכן ולאחר מכן הוא זרק אותו לפתח האשפה בשירותים. כמו כן הנאשם "הפרק" לה את ארון הבגדים כדי ללקחת כסף. הוא החל לקלל אותה, הילך למטבח וחזר בצורה מאימת, אז **פתחה את הדלת כדי לצאת והנאשם זרק לעברה משהו אך לא פגע בה וסגרה את הדלת מבפנים**. הנאשם ניסה **לפתח את הדלת והידית של הדלת נשברה**. המתלוננת מסרה שהיא פוחדת מהנאשם.

ר' מסרה שהיא הייתה בחוץ ושמעה צעקות, עלתה במדרגות וראתה את המתלוננת יורדת וכן שמעה שנזרכו מפתחות.

בזמן ששוחח עם המתלוננת ירד הנאשם לכיווןם, הוא הפריד ביניהם כדי שהנאשם לא יתרקרב למתלוננת. מהנאשם נדף ריח של אלכוהול. הנאשם מסר שלא עשה כלום, וכי הוא רוצה שלום בית. הוא השאיר את המתלוננת למטה ושלח את ר' לדירה, לילדיים. הם עלו לדירה עם הנאשם וראו שהדירה מסודרת, ארון הבגדים היה מבולגן והנאשם עוכב לחקירה (**ת/2**).

עדויותיהן של המתלוונת ור בפני הייתה שונה מזו שנמסרה לשוטר דגן בזירת האירוע.

11. מדובר המתנדב **רם קליאוט (ת/3)** עלה שהוא הגיע למקום עם השוטר דגן ופגשו במתלוונת ור. לבקשת השוטר דגן הוא הרחיק את הנאשם מהמתלוונת, הוא ביקש ממנו לשפט על המדרגות וכך עשה הנאשם. בזמן שהשוטר דגן תישאל את המתלוונת הוא שלח את ר' לדירה לשומר על הילדים. **השוטר דגן עלה עם הנאשם לדירה**, כדי שהנ帀טט ישים נעלים והוא עוכב לתוך ללא התנגדות.

12. **עדות המתלוונת** בפני הייתה מבולבלת בהיבטיה השונים וקשה היה להלץ ממנה גרסה ברורה אף שניכר שקרה דבר מה בבית המשפט אשר הפחד אותה והוביל אותה להזעיק את המשטרה. לא היה ברור האם העודה מתנסה לזכור או שמא מתנסה לשוף פועלה עם השאלות אף במסגרת החקירה הראשית.

גרסתה של העודה בפני סתרה את המתואר בדוחה¹⁶ של השוטר דגן, ת/1, ואת גרסת ר' לאיירועים בנסיבות מהותיות ובסדר קורות הדברים.

העודה סייפה שהיא באירוע זה "... **משהו שהיה חמור**, הוא התפרץ והגיע ואמר לי Tabai 500 שקלים... אבל הוא **מש פתח את הדלת ואמר Tabai 500 לך אז לא הייתה לי ברירה והזמנתי משטרת....**" (עמ' 13 שורה 19 עד עמ' 14 שורה 1).

29.6.16 אף שטענה שדבר באירוע חמור התקשתה למסור פרטים אודוטוי, כשנסאלה מפורשות על האירועים מיום השיבה "אני לא זוכרת" (עמ' 14 שורות 4-3). כשהובהר לה שעליה להעיד על הדברים השיבה "אבל כל מה שאמרתי זה נכון..." עתה נתבקשה לספר שוב לאוזני בית המשפט השיבה "אני לא זוכרת" וביקשה מההתובעת "**מזכיר לי**" (עמ' 14 שורות 7-12).

העודה אישרה שקרויה את עדותה במשטרה בפתח הדיון, שהיא זוכרת את הדברים והוסיפה "... בטח שכן **אבל לא נראה לי שזה משהו שאינו צריכה להעיד על זה**" (עמ' 14 שורות 14-19). ושוב התובעת שאלת האם היא זוכרת את העותק שקרויה טרם הדיון והעודה השיבה "**תתני לי לקרוא**" (עמ' 14 שורה 27). ב"כ הנאשם התנגד שהעדות תימסר לעיון העודה מאחר שזו עיניה בה טרם כניסה לאולם הדיונים בבוקר הדיון.

בשלב זה המתלוונת סייפה על האירועים בשני האישומים ללא הפרדה ביניהם.

באירוע מיום 29.6.16, 3 חודשים לאחר לידת בנה, היא הייתה בבית עם ר' והילדים. הנאשם הגיע הביתה "... חצי שתי כזה... הוא החליף ערוצים, אז אמרתי למה אתה מחליף ערוצים כי אני משלמת על החשבונות. אז ראיתי בזה חצפה כי הוא יושב בסלון, לא יודעת מה הוא עושה... הוא עשה מישהי פעולה שהרגיזה אותו, לא זכרת בדיון מה ואז הוא אמר לי למי את מדברת ככה, **הוא זרק את השלט עלי זה פגע بي אבל אחורי הגעה .... אחורי זה הוא ממש ר באה ניסתה לעזרו אותו כי הוא רצה להפסיק, היא אמרה לו לא אל תעשה ככה. השלט נשבר ... אני חשבת שהוא הביא לי סטירה. רשםתי את זה ביום שלי. יש לי יומן. אין נחצתei מהמצב הזה, הייתה רושמת כל מה שעברתי ביום, אז يوم אחד הוא בא פתח את היום וקרע ממש דפים ואחרי זה ראיתי תמונה פספורט קרוועה ורשם לי מכתב מצצע, שטתי בארכנק צהה ואחת הבנות שלי קרעה את זה...**

האירוע האחרון החargin עם ה- 500 ₪ מלא זה היה השיא. בכלל זה המקרה הזה עזבתי. הוא פתח את הדלת ואמר לי תבאי ל- 500 שקל, אמרתי לו אין לי, אחורי זה נכנסתי לחדר, הוא אמר לי בואו לפה אני צריך 500 שקל. אני מחייבת מתחת לעריסה של הבן שלי כספ, הרגשתי שאני חשופה מבחינת הכל, גם כספ וגם סדר בבית. אז שמתי שקלים והוא פתח את הארכן ואמר תבאי ל- 500 שקל. אמרתי אין לי אחר כך ראיתי את כל הארכן עם הכסף בפח בשירותים. הוצאה את זה לא אמרתי מילה. אחורי זה נכנסתי לחדר, החבאתי את הכסף במקום אחר שלא יגלה ואחריו זה הוא נכנס למטבח הוא הכנ סלט, כל תנועה שעשית הרגיזה אותו. בעבר הייתי יוצא לכמה דקוט כד שירגע. אחורי זה אמרתי לא זכרת מה אמרתי, אז אמרתי לו מה אתה חושב שאתה עושה, **וזה הוא בא לכיוון שלי בritchא,فتحתי את הדלת ברוחתי, אחותי גם ברחה...**" (עמ' 15 שורה 22 עד עמ' 16 שורה 15).

לדבריה, בעת שברחו מהבית "... **הוא נלחם עם הידית של הדלת הראשית שיצאה. דלת הכניסה. כי רציתי לבРОוח. אחרי זה הזמנו משטרת**" (עמ' 16 שורות 18-17). לדבריה, הנאם התעסק עם ידית הדלת כדי לתפוס אותה שלא תברח מהבית.

הודהה "בטח שני אשתול וatzuk... מה הוא בא לכיוון שלי וכעס. כאילו בהלה כזה צרحتי וברחתי" (עמ' 18 שורות 24-25).

בעת שהנאם יצא מהמטבח אליה היא פתחה את הדלת וברחה מהבית. לדבריה "... אמרתי שבאי לו כספ כדי שירגע עד מחר. תמיד אני אומרת לו..." והוסיפה שאמרה לו כך "שירגע, כי בבוקר הוא מתנהג אחרת, אחרי השתייה" (עמ' 30 שורה 29 עד עמ' 31 שורה 2).

מנגד בהמשך מסרה שברחה מהבית, כי בעת שיצא מהמטבח "הוא רדף אחרי, הוא בא כזה מהמטבח למי את אמרת כהה, אמרתי לו מה אתה זורק את הארכן, אמרתי משה שעצבן אותו" (עמ' 31 שורות 7-6). הכחישה שקיבלה אותו, סירבה לומר מה אמרה שעיצבן אותו ולבסוף אמרה "אולי אמרתי לו שכור או משה בסגנון" (עמ' 31 שורה 18).

לשאלה מה עשה הנאם שהפחיד אותה השיבה "**לא יודעת, הוא... לא משנה**" (עמ' 31 שורה 4). אולם בהמשך סיפרה, כי ברחה מהבית "כי ראיתי את תנועת הגוף שלו מוזרה" (עמ' 35 שורות 2-1) לאחר שהוא "בא לכיוון ואמר בואו לפה. ככה כעס" (עמ' 35 שורה 4). היה לא יודעת למה לא סיפרה זאת במשטרה.

לדבריה, הוא זורק את הארכן עליה "... שמתי את הכסף מתחת למזרון וشكلים בארכן. אני עובדת זה שלי. לא שלו. אני צריכה את זה לילדיים. מה אני צריכה לתת לו משה לא שלו" (עמ' 18 שורות 29-30). לאחר שהחביבה ממנה את הכסף "... הוא אמר לי יש לך איזה משה בשירותים, אני רואה ארכן פתוח בפח זהה".
לדבריה השוטרים ראו את הארכן בפח.

אף שמסרה לשוטר דגון שראתה שהנאם לקח את הארכן הרי שהיא בטוחה שכך היה אבל לא ראתה שלקח.

לאחר ריענון זיכרונה אישרה "אה נכון. אה הוא זורק עלי משה. מפתח" (עמ' 16 שורה 30), וכי "זה פגע לי ברגל או ברכפה. לא זכרת. זה אירוע טראומטי שהיה לי. עקב זה גם עזבתי. עשית רגע חשבבים, ממש

ישבתי עם עצמי ואמרתי שאני לא נשארת במקום הזה. אין סיכוי (עמ' 17 שורות 2-1).

כשהוצאה לה הכחשת הנאשם שזרק עליו מפתחות השיבה "הוא כן זרק. אני לא זוכרת אם זה היה מפתח או משהו אחר. אני זוכרת תנועת יד של זריקה (מדגימה). הסתכמתי וראיתי תנועה שלו זרתק" (עמ' 19 שורות 16-15).

לא היו לעדה הסברים לגבי דבריה במשטרה, כי בעת שברחו הן חיכו בקומת השלישית עד שר תס"ים שיחת טלפון ואז התקשרו למשטרה. ובזמן שהמתינו בקומת השלישית שהנאשם "ירגע" ... **ואז הוא פתח את הדלת, יצא וזרק משחו. לא יודעת מה זרק** וזה פגע בה "ברגלו, בגעל" (עמ' 32 שורות 21-24). כשהוצאה בה שבמשטרה מסרה שלא פגע בה תיקנה "יכול להיות שלא פגע بي, אני זוכרת אבל שמשחו נזרק" (עמ' 32 שורה 27). לשאלת אם היא יודעת לומר הינה שם באותו רגע השיבה "לא. משהו נזרק. זה ברור שהוא זרק את המפתח, כי אתה אמרנו איך ניכנס" (עמ' 32 שורה 29).

הכחישה את האמור בעדותה במשטרה, כי לאחר שהנאשם זרק את המפתחות היא עלה לדירה "... לא היה לי אומץ לעלות אין סיכוי שאני יעלה אחורי שהוא רדף אחריו וברחתי אין סיכוי, אולי אמרתי לפני, מה שאמרתי במשטרה זה לא שקר זה אולי לא סדר בדברים מהלץ" (עמ' 33 שורות 12-14). לדבריה היא עלה למעלה רק לאחר הגעת השוטר דגן, דבר שאין לו תימוכין בדיות השוטרים.

הוותח בה שלפי עדות ר היא עלה הביתה והם רבו על הדלת והשיבה "זוכרת ידיות של דלת משהו" (עמ' 36 שורה 17). אף שמסרה לשוטר שידית הדלת נשברה טענה שהנאשם סיידר אותה.

איישרה, כי האירוע עם המפתח היה הקש שבר את גב הגמל. אולם כשהוצאה בה שבחיקירת הנאשם ביום 30.6 (ת/5) הוא סיפר שהיא עזבה את הבית ומשaira את הנאשם עם חובות השיבה "לא. זה לא היה ככה". כשנתבעה להסביר האם עזבה את הבית בגלל האירוע עם המפתח או שהחליטה לעזוב לחדרה לפניה כןقطענתה הנאשם השיבה "לא. לא בגלל המפתח. זה שיקולים. אתה לא יכול להגיד לי ככה" והוסיף "... העניין הוא שהרגשתי שהוא נכנס לי לדברים הפרטיים" (עמ' 21 שורות 30-26). בהמשך סיפרה "... האירוע האחרון גרם לי להתעורר. מה אני צריכה לרצץ במדרונות מול כל השכנים לעשות מהומה" (עמ' 22 שורות 5-4). כשהוצאה בה שהנאשם ידע מראש שהיא עזבת לחדרה מסרה "הוא אמר שהוא מחפש דירה לשכירות לעצמו אמרתי לו נראה לך שאין אני אשאר? אבל לא התכוונתי לעזוב. אתה יודע כמה אנשים התחננו שאני אשאר?" (עמ' 22 שורות 8-4). כשנתבעה להסביר איך הנאשם ידע על כוונותיה לעזוב לחדרה כבר בחיקירתו במשטרה סיכמה במילים "**אין לי הסבר**" (עמ' 22 שורה 14).

לשאלת מדוע הנאשם ציריך לבקש ממנה כסף הסבירה "כי הוא לא משתמש בו נכון. הוא שותה עם זה עם חברים... הוא לא עובד. הוא עושה תחרות עם ר כשהיא עובדת אניעובד. Caino-Man Belgano בין שניהם" (עמ' 22 שורות 19-21) ואישרה שבני הזוג מימנו את ר בשוהותה אצלם.

לדבריה, הכספי שרבו בגינו הוא כסף שלה, ממשкорתה ולא של הנאשם והכחישה את הטענה שהוא הפעילה טרור כלכלי על הנאשם.

לגביה התמונה ב-ת/6 אישרה שזו תמונה שלה והנאשם "... שם לי את זה ככה בארון... שכאילו סתם שאני אראה. **הוא פשוט קרע ושם לי ככה שאראה**" (עמ' 17 שורות 13-12). את התמונה היא מצאה "... **בארכן שהוא זרק זה נפל לשירותים**" (עמ' 34 שורה 18). העדיה אישרה שלא ראתה את הנאשם קורע את התמונה, והכחישה את האפשרותשמי מילדיהם עשה זאת.

הם סבלו מקשישים כלכליים מאחר שהנאשם עבד רק בעבודות מזדמנות ואת הכספי בזבז על צריכת אלכוהול עם חבריו. העדיה אישרה שהם גרו בדירה 3 חדרים, 80 מ"ר לעיר, 9 נפשות אך טענה שלא הייתה צפיפות. ר, בת 25 כיום, התגוררה עמה מסיבות אישיות שאינה מעוניינת לפרט, וכי מחובטה לדאוג לה. בעת שבני הזוג עברו מחדירה לבינה, הנאשם נתן הסכמתו ששתי אחיותיו יגورو איתם.

לדבריה, היא הייתה בטיפול הרווחה באותה התקופה וסיפורה על מה שקרה לה.

13. גרסתה של המתלוננת לא מבססת את האמור בכתב האישום.

אף שהמתלוננת טענה שמדובר באירוע חמוץ וטרואומי, הרי שלא הייתה מסוגלת למסור גרסתה באופן שוטף בתחילת עדותה.

המתלוננת קושرت בין האירוע באישום זה לבין עזיבתה לחדרה. אף שבתחילתה טענה שלא מדובר מעבר מתוכנן אלא בעקבות האירוע, היא לא ידעה להסביר כיצד הנאשם ידע למסור נתון זה בחקירותו, שבוע טרם המעבר שלה. כשחיקשה עליה ב"כ הנאשם בעניין זה שניתנה וטענה, כי הנאשם הוא שהודיע לה שהוא שכיר דירה שלו ולכן החלטה לעזוב גם היא. למתלוננת לא היה הסבר כיצד הנאשם ידע שהיא עוזבת לחדרה אם לא מדובר במעשה שתוכנן מראש.

לדבריה היא ברחה מהדירה עם ר בעוד ר מסרה לשוטר ב-ת/1 שכלל לא הייתה בבית ושמעה את הצעקות מלמטה.

המתלוננת הכחישה גרסת ר, כי לאחר שהנאשם זרק את המפתח היא עלה לדירה ונאנקה עמו על הדלת. ב-ת/1 דווחה המתלוננת כי אכן עלה לדירה כפי שמסרה ר, דבר שאינו מתישב עם טענותיה לפחד מהמקרה, כפי שנטען בעדותה ובשיחותיה למועד 100 של המשטרה.

לשוטר דגנ ב-ת/1 מסרה שברחה מהבית מאחר שהנאשם הסתכל עליה בצורה מאימת, שהוא זרק מפתח או דבר מה אחר לעברה ולא פגע בה ולאחר מכן חזרה לדירה ראתה את הנאשם מחתט בארכן ואז זרק אותו לפחות בשירותים. בעודותה בפניי מסרה שברחה בಗל שהנאשם ביקש כסף בצורה מאימת ולא ידעה לומר מה היה מאיתם. הסיבות לבריחתה מהבית היו משתנות, ולא ברור האם ברחה מהבית מיד לאחר שבקש ממנו את הכספי או לאחר דין ודברים במסגרת שלח אותה לראות מה יש בשירותים שם מצאה את הארכן שלה בפח או שמא בगל שraz לעברה.

גם לגביה מה שזרק הנאשם לעברת גרסת המתלוננת בפניי לא הייתה חדמשמעות. לאחר ריענון זיכרונה הודתה שהנאשם זרק מפתח מהקומה הרביעית לקומה השלישית בה עמדה ומסרה שזה פגע לה ברגל או ברכפה. בהמשך

מסרה שאינה יודעת מה זرك ורק ראתה את תנועת היד שלו, פעם טענה שזה פגע בה ופעם טענה שלא פגע או שאינה בטוחה שפגע בה.

גם גרסתה לגבי מציאת הארכן בשירותים לא הייתה ברורה. מחד טענה שהשוטרים ראו את הארכן בפח אך אין לכך כל תיעוד על ידי השוטרים וספק אם עלתה עמו לדירה בכלל, שכן הם מתיחסים רק לנוכחות הנאשם בדירה. השלב שבו מצאה את הארכן ביחס ליתר האירוע היה מבולבל, לעיתים טענה שזה היה בתחילת האירוע ולעתים טענה שהgilתה זאת רק עם שובה לדירה עם השוטרים.

אשר לתמונה הקרוועה, הרי שהמתלוננת מסיקה שהיא עשה זאת אבל לא ראתה אותו עווה כן.

14. עדות ר ס

יש פער בין עדות העדה בבית המשפט לגרסה שנמסרה מפיה ב- ת/1 לפיה כלל לא הייתה עדה לאירוע.

בעודותה בפני טענה שהיא עשו לילה כשהוא שני, הcin לעצמו משהו במטבח וקיים את המתלוננת בעברית ואמהרית, וסירבה לומר מה הוא מילוטו, כי זה לא מכובד. בהמשך הודהה "זה היה קללות. לא זכרת בבירור".

הנאנש אמר למצלוננת לחת לו כסף "והיא אמרה לו שאין לי, ואז אחותי יצא מהבית נבהלה... הלכתי לראות מה איתה ואז ישבתי במדרגות מעשנת סיגריה ואני רואה אותה למטה וכשהוא פתח את הדלת הוא זרק את המפתח... ואז אחותי ניסתה לפתוח את הדלת להיכנס וכשהיא פתחה את הדלת הוא פתח את הדלת חזקה והוא בא להרביין, זה מה שראיתי עם היד, ופשוט הדלת נסגרה היא סגרה את זה ישר ואז היא ברחה. ואחר כך הזמינו משטרת" (עמ' 46 שורות 25-30).

לדבריה המתלוננת נבהלה "זה שהוא בקש ממנו ככה, כסף ותבאי לי. זה היה נשמע כמו איום ופשוט היה יצא מהבית ואז כשהיא יצאתי אחריה. רציתי לראות מה איתה. ואז הוא זרק את המפתח" לעברה. עוד הוסיף "לא קרה כלום. פשוט זה היה במדרגות. הוא זרק את המפתח והיא נבהלה וברחה ואז אחותי עלה לבדק וכשהוא פתח את הדלת והוא עשה ככה, והוא פשוט סגרה את הדלת וברחה" ובהמשך "היא פתחה את הדלת, והוא בא לעשות משהו עם היד (מדגימה תנועה עם היד) ופשוט סגרה את הדלת וברחה שלא יפגע בה. וזהו" (עמ' 47 שורה 25 עד עמ' 48 שורה 2 וכן עמ' 53 שורה 3). אינה יודעת מדוע במשטרה לא סיירה שראתה בבקשת הנאנש כסף כאוים. העדה לא זכרת שראתה תנועת גוף של הנאנש טרם שהמתלוננת ברחה מהבית.

לדבריה **המפתח היה זրוק בחדר המדרגות** והן לא חזרו לקחת אותו. המתלוננת עלתה חזקה לבית לבדוק מה עם הילדים ואני זכרת למה היא עצמה לא עלתה לדירה במקום המתלוננת. לדבריה גם היא וגם המתלוננת פחדו מכך שהנאנש זרק את המפתח.

המתלוננת אמרה לה לתקשר למשתרעה בעודן בחדר המדרגות, "**לא זכרת אם דיברתי בטלפון באותו זמן**" (עמ' 57 שורה 25). אינה זכרת שדיברה בטלפון ועישנה סיגריה בזמן שנטען שברחו ממדירה.

העדת אישרה שאחותן הקטנה סיון, בת 16 במועד האירוע, הייתה בבית לאורך האירוע ונשארה שם בזמן שהעדת והמתלוננת יצאו מהבית. עוד אישרה שגם לא צעקה לעזרה.

לאחר שהנאשם נעצר המתלוננת נכנסה לבית "... היא ראתה בפוך את הארכן וכל מה שהוא שם. הארכן היה בתוך הפוך בשירותים" (עמ' 48 שורות 18-17).

לגביו התמונה הקרוועה, ת/6, היא מניחה שהנאשם עשה זאת "מן הסתם כאילו" (עמ' 48 שורה 29), אך לא ראתה אותו קורע אותה. היא לא זכרת אףה הייתה התמונה.

בניגוד לעדות המתלוננת, טענה העדתת שתמיד עבדה ושילמה מדי חודש 1,500 ₪ אותן נתנה לממתלוננת. העדתת הכחישה דברי המתלוננת כי היא והנאשם מימנו את העדה. עוד הכחישה טענת המתלוננת כי העדתת והנאשם נהגו לא לעבוד כשחשי לא עבד ועמדו על כך שעבדה באבטחה.

כום הן גרות יחד ואישרה שהן "... קשורות אחת לשניה" (עמ' 54 שורה 29). הوطה בה שהמתלוננת מלאה אותה לדין כדי לוודא שתUID על מה שמספרה במשתרעה, העדתת לא התייחסה לגוף הטענה והשיבה "כמו שהחבר שלו פה יושב זה אותו דבר. היא המתלוננת בסופו של דבר. **אם אתה רוצה לדעת, סתם אמרתי לה תבואי איתי, וזה היא באה**" (עמ' 55 שורה 2).

הוטה בה שהן משקרות כדי לקבל עזרה מהרשויות ומהרווחה והשיבה "תראה, אני לא זכרת שזה קרה. אני לא יודעת על מה אתה מדבר" (עמ' 63 שורה 23). הכחישה שידעו במועד הגשת התלונה שהן עזובות לחדרה, וכי הדבר לא היה מתוכנן.

15. העדתת סיפרה, כי נכח באירוע כולם בעודם לשוטר דג - ת/1 היא מסרה, כי הייתה מחוץ לבית, שמעה צעקות, עלתה במדרגות ופגשה במתלוננת. ציון, כי עדותה של העדתת במשתרעה לא נמסרה בזירת האירוע או באותו היום אלא במועד מאוחר יותר.

אפילו אם קיבל גרסת העדתת, כי נכח באירוע, הרי שעדותה סותרת את עדות המתלוננת בנקודות מהותיות. כך לדברי העדתת, המתלוננת ברחה מהבית רק בשל העובדה שהנאשם ביקש ממנה כסף ולא עשה כל פעולה אחרת, זאת בניגוד לגרסה המתלוננת. המתלוננת מסרה שלאחר שהנאשם זרק את המפתחות למדרגות המתלוננת עלתה לבית ונשאה עמו על הדלת. לא נטען שהנאשם זרק את המפתח לעבר המתלוננת אלא לעבר המדרגות. ושוב בניגוד לגרסה המתלוננת, רק לאחר שהנאשם נעצר המתלוננת ראתה את הארכן בתוך הפוך בשירותים.

הוא והמתלוננת מכירם 14 שנה ונשואים משנת 2007.

בשנת 2009 אמה של המתלוננת נפטרה והם לקחו את שלושת אחיה אליהם שהיו אצלם 5 שנים. לדבריו, זה גרם לחיכוכים ומריבות בין בני הזוג. הנTEL הכלכלי היה מאד קשה, הם היו 9 נפשות בדירה 3 חדרים ולא הייתה להם כל פרטויות. הודה שהצפיפות בבית הייתה בלתי נסבלת זה גרר הרבה כאבים. הנאשם הביע בפני המתלוננת את רצונו שאחיה יעדבו.

ביום האירוע הוא שתה 2 בירות מסווג קלסברג אך טען שלא היה שיכור. הוא ביקש מהמתלוננת 500 ₪ כדי למכת לחותנה אליה היה מוזמן. היה בינויהם ויכול על כך שהוא עוברת לחדרה, הם החלו לקלל האחד את השנייה ואז היא יצא מהבית ואמרה שתחזמין משטרת.

לטענתו, המתלוננת אינה עומדת על שלא ועשה מה שמייצרים לה לעשות ולכן עליו כדי שכך יוכל להיפרד ממנה ולקבל סיוע כפי שהובטח לה על ידי חברותה שהבטיחה לשפץ לה את הדירה בחדרה. הם ניסו לשקם את הזוגיות אבל אותה חברה אמרה לה שהוא תפסיק לה את הסיעום.

המתלוננת פנתה לרוחה ונאמר לה שלא ניתן לעזור לה מאחר שהיא נשואה והנائم עובד, וכי היו מסיעים לה אם הייתה אישة מוכחה.

לדבריו, היה לו עיקול במשך 3 שנים וכן הפקד את המשכורת שלו בחשבון הבנק של המתלוננת.

המצב הכלכלי היה מאד קשה, כי המתלוננת עבדה חצי משבה ושתכרה 2,000 ₪ וכל הנTEL הכלכלי היה עליו. רוב הביעות שלהם היו סיבב עניינים כספיים והאחים שלא. לטענתו ר לא עבדה. בנסיבות אלה, טען הנאשם שהמתלוננת הבינה שהוא לא זוקקה לנאים.

לגביו האירוע מיום 29.6, הוא חזר מהעבודה והתכוון לצאת לאירוע, **היה צריך כסף וביקש מהמתלוננת 500 ₪** "התוכחנו גם על המצב שעוברת לחדרה וכל המצב שימושה בשכר דירה. מפה התחליה לקלל גם אני התחלתי לקלל. אמרה מזמינה משטרת וברחה. אני מסתכל בחלוון וראה שוטרים אמרתית אני אגיד את הצד שלי. השוטר עשה סיור בבית וראה שהכל בסדר אמר לי אתה מעוכב לחקירה ולקח אותי" (עמ' 65 שורות 29-32). אישר שאמր למתלוננת "כלבה משוגעת".

אישור שביקש מהמתלוננת "מקדמה" אותה התכוון להחזיר לה, כי היא צריכה לשלם שכר דירה וחשבונות, והוא עשתה זאת מהכספיים שהנאים העביר לה. עמד על כך שעבד באותה התקופה והייתה לו הכנסה קבועה, וכי אי אפשר היה לךם 9 נפשות רק מהמשכורת של המתלוננת בסך 2,000 ₪.

אישור שיתכן שאמר לשוטר שהוא רוצה שלום בית, כי ברור שהיחסים לא היו תקינים והוסיף "אין אפשר לחוות

בקופסת גפרורים של 70 מ' שני חדרי שינה וסלון -9 נפשות. אין אפשר לחוות כך, אין לא יהיה סיר לחץ" (עמ' 72 שורות 27-28).

לדבריו הוא לא סיפר לשוטר על כך שהמתלוננת פנתה לרוחה ולמשטרה כדי לקבל סיוע בטענה ש"הוא לא שאל אותי". בדיעבד הוא מבין שהיא חשובה למסור את הדברים גם אם לא נשאל על כך. לדבריו, הוא מספר-cut את הדברים, כי הוא רואה את התמונה המלאה ומבין שהרוחה ממנה למתלוננת את ההובלה לחדרה.

הכחיש שזורך את המפתח וקרע את תמונה של המתלוננת, אולי אלה הילדים "... לא יודע מה המצב איך אני אגיב במצב שאינו אקרע את התמונה?" (עמ' 66 שורה 4).

לגביו הארכן או שהילדים או שהמתלוננת עשתה זאת בעצמה שכן "... השוטר עשה סיבוב בבית בכל הבית וראה שהכל בסדר" (עמ' 72 שורות 24-25).

על המועד בו נודע לו על המעבר של המתלוננת לחדרה ועל העיתוי להגשת התלונה סיפר "היא אמרה לי את זה שבועיים שלוש לפני שהיא עברה לחדרה. היה מתח ביןינו עד המקרה. גם לסבר אותו מכל הבדיקות פלילי ו מבחינת הילדים רוחה, שבוע אחריו היא עברה לחדרה" (עמ' 66 שורות 7-6). בהמשך הוסיף "... שלושה שבועות לפני ידעתי שהיא עוזבת, היא עשתה את זה דרך הרוחה בily לערב אותה. היא הכינה את כל הדברים שלה, המספרות של הילדים שלושה שבועות לפני, היא קיבלה עזרה מהרוחה והכל. אני לא יודע חוקים למי צריך לפנות ומה צריך לעשות, אני לא פניתי, לא עשית ממשו עם עצמי כדי לסדר את העניינים" (עמ' 73 שורות 15-17).

לדבריו המתלוננת "היא אישת טוביה לילדים שלה אין בזה ספק, אבל אין לה דעה עצמאית, אין לה עמוד שדרה כדי לעמוד על המשטרה שלה. מישו מכוון אותה..." (עמ' 73 שורות 11-13). על הסתרה בין המנייע לקבל עזרה וכיסף לבין זה שהיא לא עצמאית הסביר "למה היא הגישה עלי תלונה שבוע לפני שהיא הלכה. כדי שהיא לה סיבה לחתת אותה" (עמ' 73 שורה 16). לדבריו היא מספיק עצמאית כדי להעיל עליו כדי לקבל עזרה מהרוחה וגם חסרת דעה משלה ונונטת לאחרים לנוט איתה.

17. **בחקירת הנאשם מיום 30.6.16 (ת/5)** הוא מסר "התוכחנו על כספ, על מצב הזוגות, שהוא משאייה עוזבת ומשאייה אותו בily כלום ושיש חוב על הדירה. היא התחילה לצעוק ולהשתולל ואמרה שהיא מזמין המשטרה. אמרתי תזמין ונשארת בית" (שורות 11-10).

הודה שביקש ממנה כסף לאירוע "אמרתי לה תביאי לי מקדמה, אני אחזר לך בעשיiri... גם כקה הכספי שלי נכנס אצלה" (shoreot 14-13). הכחיש כל קשר לזריקת הארכן בשירותים וקריעת התמונה של המתלוננת.

הכחיש שקרה למתלוננת זונה והודה שבלהט הרגע יתכן שכינה אותה "כלבה" והוסיף שגם היא קיללה אותו. לאחר שהמתלוננת יצאה מהבית לא קרה דבר והכחיש שזרק מפתחות. הוא ראה שוטרים למטה מהחלון ויד לשם כדי לשמוע את "הצד שלי" (shoreah 35).

לדבריו, בעוד שבוע היא עוזבת לחדרה ולבסוף לקרהת הסוף היא מספרת כל מיני דברים והכחיש שהתקרב אליה בראיצה בעת שיצאה מהדירה. הם עומדים להתרשם והוא מבקש לסייע את הכל בשלום ולשמור ממנו מרחק.

הוא שתה שתי בירות קלסברג.

18. איני מקבלת טענת הנאשם עלילה מצד המטלוננט ור ואיני מקבלת גרסתו, כי לא אירע דבר בבית המשפחה טרם הזמיןה המטלוננט את המשטרה אך לא אוכל לקבוע מהו אותו מעשה בוודאות הנדרשת לפליילים. אשר לגרסתו לאירועים לא מצאתי סתירות בין גרסתו במשטרה לזה שנמסרה בפנוי ולא אוכל לומר, כי הסבורי לדברים אינם אפשרות המתקבלות על הדעת.

19. ראיות נוספות

ת/4 הימם דיסק וטלול 5 שיחות טלפון של המטלוננט לモקד 100 של המשטרה. 4 שיחות הן מיום האירוע, 29.6.16, ושיחה אחת היא ממועד מוקדם יותר, ועל פי רישומי החקירה בוצעה ביום 19.6.16.

על פי השיחה מיום 19.6.16 המטלוננט מתקשרת כדי לברר באופן כללי מה הם זכויותיהם ומספרת שהנאשם הגיע שתי וקיים אותה והלך לשון ושאלת המוקדנית השאלה שהבה שהכל בסדר והסביר לה שבמקרה של אלימות עליה להתחשך למוקד.

על פי השיחה הראשונה מיום 29.6.16 המטלוננט ביקשה נידת כי הנאשם שתה והתפרץ.

בשיחה השנייה מיום 29.6.16 שאלת המטלוננט מודיע הנידת לא מגעה ואומרת כי אם יקרה משהו זה על אחריםיהם ואחר כך הוסיפה שם יקרה משהו חבל להם על הזמן ושhai לא יודעת מה תעשה. בתגובה שאלת המוקדנית אם המטלוננט מאימית על המשטרה.

בשיחה השלישי מיום 29.6.16 מספרת המטלוננט שהנאשם חזר שני ואומרת שהוא "בחרדת קצת", מסרה שהנאשם לא פגע בה אבל הפחיד אותה, וכי היא דואגת לילדים שנמצאים בתחום הבית וכי הנאשם זרק עליה מפתח.

בשיחה הרביעית מיום 29.6.16 הסבירה המטלוננט, כי עצרו את הנאשם אבל לא לקחו אותה למתן עדות ורצתה לברר מדוע ונאמר לה שניידת נשלחה אליה.

על השיחות החזרות למוקד המשטרתי במועד האירוע (29.6.16) מסרה "אני בקשתי לזרז נידת, אתה יודע באיזה אירוע היית, מאד חמור" (עמ' 29 שורה 13). היא אינה זכרת מי התקשר למשטרה, היא או ר, אבל הן ביקשו לזרז את השוטרים ש"הו אדישים".

بعدותה מסרה המטלוננט לגבי שיחת הטלפון שלא קשורה לאירוע (השיחה מיום 19.6.16) "היא איזה אירוע שהוא חזר שני ואכל משהו והתחל לקלל, אז התקשתי למשטרה כדי לשאול מה אני עשו אם הוא יעשה איזה משהו".

"ש. ככה סתם התקשרות למשטרה?

ת. ברור" (עמ' 29 שורות 8-1).

20. אף שהנאשם לא תקף את המטלוננט הרי ששיעוריה החזירות ונישנות למקד 100 של המשטרה והעובדת שוחרה וטענה שמדובר באירוע חריג מעלה תמיות לגבי הפער בין מה שארע בין חומרת הדברים כפי שהיא תופסת אותם. אחותה הצעירה סיון הייתה בבית עם הילדים והנאשם ולא הייתה כל מנעה שר עליה לבדוק לשולם. גם העובדה ששבוע לפני הגשת התalonנטה מטלוננט למשטרה לבדוק מהן זכויות מוביל שבוצעה עבירה על ידי הנאשם מעוררת אי נוחות.

לסיכום הראיות לגבי האישום הראשון

21. התרשתי שהטלוננט וגם הנאשם לא ניסו להרחק עצם או לצמצם מחלקם באירוע ולא ביקשו להכפיש איש את רעהו. עוד התרשתי, כי המצוקה הכלכלית והפער בין עמדות הנאשם והטלוננט ביחס למגורי אחיה של המטלוננט בבית בני הזוג היה מקור לוויכוחים ומריבות ביניהם.

22. בגרסת המטלוננט נמצאו סתיות שלא ישבו והיא לא סיפקה הסברים המניחים את הדעת לסתירות אלה. אף ר לא טרחה להסביר סתיות שנמצאו בגרסתה וכאליה שבין גרסתה לגרסה המטלוננט.

23. בדו"חות השוטרים אין כל אזכור לתמונה הקרוועה והארנק שנזרק בפח בשירותים למרות שהטלוננט טענה שהשוטרים ראו זאת. יתרה מכך, אין כל אינדיקציה שהשוטרים עלו עם המטלוננט לדירה. נהור הו, על פי דו"חות השוטרים הם השאירו את המטלוננט למיטה, שלחו את ר לילדים ואחר כך עלו עם הנאשם לדירה.

24. בזירת האירוע מסרה המטלוננט לשוטר דן גרסה מפורטת לפיה היא יצאה מהבית בגלל שהנאשם הסתכל עליה בצורה מיימת לאחר שביקש כסף, בעת שירדה במדרגות זרק לעברה מפתחות, והיא עלתה איתן לבית וראתה שהוא מחתט לה בארנק ואז זרק אותו לפח האשפה ובעת שנאנבקו על הדלת הידית נשברה.

גרסה זו עומדת בסתייה לגרסה המטלוננט בפני, כמפורט בסעיף 14 לעיל. מכל מקום לא הוכח, שכן נזקו מפתחות שבנקל ניתן היה לאספן ולהציגן, ולא הוכח שאלה נזרקו לעבר המטלוננט על ידי הנאשם מהكومה הריבעית לשלישית.

כאמור מדו"פ של דן עליה שר כלל לא נכח בבית בעת האירוע. מכל מקום אף אם קיבל שנכחה באירוע נכון הסתיות המהוות בין גרסתה לזה של המטלוננט לא ניתן לקבוע שכן הנאשם זרק מפתחות לעבר המטלוננט.

ב. האירועים בפרט האישום השני

25. המטלוננט תיארה את סדר האירועים באופן לא עקבי ומשתנה ומסרה שאינה זוכרת אף פגע בה השולט. עמוד 14

תיאור האירוע על ידה היה הפוך מזה המתוואר בכתב האישום. העודה לא הצליחה להסביר אם הסטיירה הייתה מצד ימין או שמאל בפניה ועם איזה יד של הנאשם.

כשהותחה בה גרסתו המכחישה של הנאשם השיבה "אהה. כן. (מגחכת) הוא גם לא זוכה. **הוא זרק את השלט והביא לי סטיירה...**" (עמ' 18 שורה 17).

על סדר האירועים סיפרה כך "**כשהוא רדף אחרי ממש זר�� עלי מרוחק כשהייתי בחדר השינה. אחרי זה אחוטי באהה, היא ראתה...**" (עמ' 23 שורות 13-14), ר התערבה וблב זה "... **הוא כבר הביא לי מכח מדגימה תנועת סטיירה**" (עמ' 23 שורות 18-19). השלט פגע בה, לא זוכרת אפה ונשבר.

כשהותחה בה שבמשטרת לא מסרה שהשלט פגע בה השיבה "אני זוכרת שם שהוא CAB ל', פה ופה (מדגימה על איזור הפנים מצד ימין). **הוא זרק את השלט, אז ראה שלא פגע אז בא לחת לי סטיירה ור החזקה לו את היד...**" (עמ' 24 שורות 20-29). לדבריה לא היה לה סימן מהסטיירה.

כשהותחה בה גרסה ר לפיה קודם הנאשם סטר לה ורק אחר כך זרק את השלט השיבה "**לא יודעת. יש מצב, כן. לא, לא, רגע (מדגימה סטיירה עם יד ימין)**" והוסיפה "אני מנסה צזה לזכור... אני הינו אחורי לידה אני לא כל כך זוכרת, הינו מבוהלת, לא הבנתי מה קרה לו" (עמ' 25 שורות 23-20).

על ההבדל בין גרסתה לגרסה אחוטה ר השיבה בסוף "**לא יודעת**".

הוותח בה שלגרסת ר הנציג קודם זרק את השלט לאחר שהתעכבר עוד יותר והעודה טענה "**אה? לא לא, זה היה בידך. או שהוא זרק את השלט והביא סטיירה או שהוא הביא סטיירה זר�� את השלט. לא זוכרת. אבל אני זוכרת מצב של תקיפה. סטיירה ותקיפה ובלגן ורעש**" (עמ' 26 שורות 18-19).

העודה אישרה שהגישה בקשה לצו הגנה שם סיפרה על האירוע עם סטיירה מיום 22.6 ולא סיפרה על אירוע עם השלט, מאחר שלפני הדיון הנאשם שכנע אותה להניח לדברים. לדבריה היא לא שיקרה לבית המשפט "**זה לא שקר זה פשוט להעלים פרטיהם כי לא היה לי נעים. אין בזה שקר**" (עמ' 27 שורה 9) ובהמשך הוסיפה "**לא יודעת למה לא סיפרתי את הכל, אולי לא הינו מרכזת. עם השלט זה הכי ברור**" (עמ' 227 שורה 11).

26. ר סיפרה בעדותה שהנ暂时נת מכה עם הטלפון הנייד בו שוחחה באותו העת.

לאחר ריעונן זיכרונה הוסיפה העודה, כי שמעה את המתלוונת אומרת לנ暂时נת שיעזוב אותה ואוטו מקהל באמהרייה. היא ראתה מכה קטנה על פניה של המתלוונת. עוד מסרה שהנ暂时נת זרkek את השלט וזה נשבר.

לדבריה, הנאשם הגיע שני היביטה, שאל את המתלוונת עם היא מדברת, הסתכל לה בטלפון הנייד "**ואחרי כמה דקות הוא נתן מכה על הטלפון...**" (עמ' 49 שורות 8-7).

לדבריה "**היו שלושה אירועים. האירוע השלישי זה היה ש...יש לי בלאק אוטו**" (עמ' 49 שורה 12). לאחר ריעונן זיכרונה של העודה סיפרה שהנ暂时נת הלך לחדר אחר המתלוונת ואז "**שמעתי אותה אומרת לו תעוזב אותו,**

והוא אמר לה באמהרית מלא דברים. לאחר שיצאו מהחדר ראייתי מכח קטנה על הפנים שלה. הכוונה פגע לה בפנים" עם היד שלו (עמ' 50 שורות 5-3). לדבריה היא ניגשה להפריד ביניהם והנאשם "קיליל וזרק את השלט של הטלוויזיה. והשלט נשבר" (עמ' 50 שורות 14-15). הנאשם זرك את השלט לכיוון של המתלוננת זהה פגע לה ברגל.

היא לא הזמינה משטרה, כי שמעה את אחותה אומרת לנאשם "... אני אזמין לך פעם הבאה משטרה, מה אתה מבין מזה עכשו הוא לא רוצה, היא רק מאיימת עליו" (עמ' 60 שורות 11-12).

בairוע זה "**את המכחה ראייתי סימן על הפנים בקטנה**" (עמ' 60 שורה 32) אין לה הסבר מדוע לא סיפרה זאת במשטרה ואין לה הסבר איך היא גם המתלוננת לא מסרו על כך דבר.

שנשאלה שוב האם היה סימן למתלוננת "**אני לא זוכרת, אני אומרת לך שכן**" ובהמשך השיבה "**זוכרת בקטנה**" (עמ' 61 שורה 8) ועמדו על כך שראתה מכח במצב סימן שהוא הרביץ לה במצב "הוא נתן לה מכחה, לא יודעת אם זה סטירה, זה היה במצב, אם היא קוראת לזה סטירה אני קוראת לזה מכחה. **אני פשוט ראייתי את זה**" (עמ' 61 שורות 13-14).

שנentai מכח למתלוננת במצב "**ראייתי סימן קטן**" (עמ' 62 שורה 31), **המתלוננת "היא החזיקה את הטלפון קדימה והוא פגע בה עם הטלפון בפנים"** (עמ' 63 שורה 2).

השלט פגע למתלוננת "ברגליים". לא זוכרת באיזה רגל, אתה זורך לא יודעת איפה זה פגע" (עמ' 61 שורה 31). כשהנאשם זرك את השלט המתלוננת הייתה במסדרון, העדה נעמדה מולו ואמרה לו לעצור ו"הוא פשוט זרך את השלט" (עמ' 62 שורה 14), שנשבר לשתי חתיכות.

27. **הנאשם** בעדותו הכחיש שזרק את השלט, אין יודע באיזה נסיבות הוא נשבר "יש 9 נפשות ילדים קטנים או לשלט נפל איך אני יודע. למה אני צריך לזרוק שלט? אני לא זר��תי שלט" (עמ' 65 שורה 20).

הכחיש שהיכה את המתלוננת עם הטלפון וגרם לסימן על מצחה "**לא היה ולא נברא. אם על 500 שח עשתה כזה רעש למה לא התלונה שתתמי לה מכח עם הטלפון**" (עמ' 66 שורה 10).

לטענתו "... **היא ידעה שהוא עוברת לחדרה חיבת לחזק את התקיק כדי שתתקבל מבחינת רבנות וגם מבחינת הרווחה את כל התנאים האלה**" (עמ' שורות 24-25).

גם בחקירה מיום 30.6.16 (ת/5) הכחיש הנאשם את הנטען.

לסיכום הראיות באישום השני

28. בנגד לאמור בכתב האישום טענה המתלוננת, כי בתחילת זרך הנאשם את השלט לעברה ולא פגע, אז סטר לה ולא ידעה לומר באיזה צד היכה על פניה ועם איזו יד שלו. בהמשך טענה שהדברים קרו יחד ולא ידעה לומר

מה היה סדר הדברים.

בתחילת ספרה המתלוננת שהשלט פגע ברגלה אך בהמשך הודהה שלא פגע בה.

גם בין עדותה של המתלוננת זו של ר' ישן שירות מוחותיה הן בנוגע לסדר קורות הדברים, לאופי התקיפה ותוצאותיה של התקיפה.

29. ר' הציגה סיפור שונה מזה שסופר על ידי המתלוננת. לדבריו, התקיפה הייתה באמצעות הטלפון הנייד של המתלוננת. לא ברור באיזה אופן היכה הנאשם את המתלוננת. עוד טענה ר', בוגד לgresת המתלוננת, כי המתלוננת נחבלה כתוצאה מהתקיפה וראו עליה סימן. עוד עליה מעודותה של ר', כי ראתה את החבלה לאחר שהמתלוננת יצא מהחדר, כך שלכורה ר' לא הייתה עדה לתקיפה. עוד ספרה ר' שלאחר שהנאשם היכה על פניה של המתלוננת ובعودה מנסה להפריד בין השניים זרק עלייה את השלט ופגע ברגלה של המתלוננת המתלוננת מנגד טענה, שהנאשם זרק עלייה את השלט ואז ר' התערבה והוא סטר למTELוננת.

גרסאות המתלוננת וסותרות האחת את השניה בנקודות מוחותית לגבי פרטי אישום זה ולא מאפשרות לבסס הרשעה בפלילים על מי מהגרסאות.

מחדי חקירה בנוגע ליוםנה של המתלוננת

30. מחדי חקירה אין בהם כלעכמים כדי להביא לדיכוי של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אש灭תו בעבירה שיוחסה לו.

כך נקבע בرع"פ 3610/15 סמיאנוב נ' מדינת ישראל ((8.6.15) פסקה 9):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לדיכוי של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"... על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיות מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלולה בתשתיית הראייתית שהנicha התביעה ובנסיבות אותן מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין". (ראו גם ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 עוזדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37).

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמוות שהוא, גם אם אפשר היה לחזור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוחין נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

31. המזכירים ב- **ג/1** מתיחסים לחוסר שיתוף הפעולה של המתלוננת עם המשטרה במהלך החקירה בתיק.

ביום 14.7.16 השוטר אייל בוסי שוחח עם המתלוננת וזו מסרה שתביא את היוםן שלא מחר על מנת לצרפו לתיק.

ביום 15.7.16 השוטרת שירה ביאר פרסי התקשרה למתלוננת לברר מדוע לא הביאה את היוםן וזו מסרה שהיא מתגוררת בחדרה וקשה לה. כמו כן מסרה שבית המשפט לא נעתר לבקשתה למתן צו הגנה "ולכן נאלצה לעזוב את האזר". ביום 21.7.16 התקשרה למתלוננת אך לא היה מענה.

ביום 25.7.16 התקשר השוטר זהר שלום למתלוננת ושאלה מדוע לא הביאה את היוםן, היא הבטיחה להביא את היוםן עד למחזר או שתשלח עמו בן משפחה. ביום 1.8.16 התקשר אליה שוב לשאול מדוע לא הביאה את היוםן וזו השיבה "לא יצא לי" לא הסתדר לי אני לא גרה ברחובות", הובחר לה שבמשך חדש מבקשים ממנה את היוםן אך היא לא הביאה למראות הבתויה וכי היא מتابקת להביא היוםן עוד היום.

ביום 8.8.16 התקשר השוטר שלום למתלוננת, ועל פי רישומו לעיתים היה מענה ונשמע קול מעברו השני של הקן וחלק ללא מענה. כמו כן שלח לה הודעה טקסט אך לא קיבל תשובה.

32. המתלוננת בעדותה מסרה שהיום נמצא נמצא ברשותה ולא סיפקה הסבר ממשי למה לא מסרה אותו למשטרת למראות פניות חוזרות ונשנות אליה כמפורט לעיל.

במהלך עדותה הודהה המתלוננת "**היתי צריכה להביא אותו**" (עמ' 27 שורה 13). אף שהתייצהה 3 פעמים בבית המשפט, פעם למסירת עדותה ופעמים עם ר, הרוי שלא טרחה להביא את היוםן אל ב"כ המאשימה. לדבריה, "... אני לא יכולה להגיד מחרה להרוויות. **ביקשתי שייבאו את זה לחדרה. ביקשתי למסור את זה בחדרה, אפשר לשמוע את זה בהקלות שאמרתי את זה. אמרו לי شيء אפשר.** גם הילדים לא היו בנסיבות, זה היה בחופש הגдол" (עמ' 28 שורות 6-3).

אישרה, כי לא אמרה לשוטרים שאין לה מסגרות לילדים אלא שתישלח מישחו, והסבירה שלא עשתה כן, כי "לא הסתדר" (עמ' 38 שורה 14).

צוין, כי מתרומות השוטרים ב- נ/י לא עולה שהמתלוננת או השוטרים עצם העלו את האפשרות למסור את היוםן בתחנת משטרת חדרה.

33. אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה וענינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחושף את האמת.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 80/807 **טורגמן נ' מדינת ישראל**, ((5.2.81) פסקה 9): "מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזכותו של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

34. המתלוננת טענה, כי רשמה ביוםנה את כל קורותיה עם הנאשם לרבות אירועי האלימות כלפייה. בנסיבות אלה לтиיעודם של הדברים ורישומים בזמן אמת שמעות מכרעת.

דווקא לנוכח הקשיים שעלו מעדויותהן של המטלוננט ור התייעוד ביום בזמן התרחשות האירועים הוא קרייטי. היעדרו של היוםן, חרב ניסיונות רבים של השוטרים לקללו, הוא מחדל משמעותי שבנסיבות העניין יש לתת לו משקל בהצטרכו ליתר הקשיים בראיות המשימה.

35. בשולי הדברים יצוין, כי חוסר שיתוף הפעולה של המטלוננט ור היה גם מול המאשינה ובית המשפט ולא הובրר מודיע.

ביום 12.9.17 הגיעה המטלוננט בקשה לדוחות את מועד ישיבת ההוכחות שנקבעה ליום המחרת, 13.9.17, בנסיבות שהחלה עבודה חדשה ואין לה סידור לילדייה, אף שהזמן לדין נמסר לה כבר ביום 3.5.17. אף שדוחית בקשהה המטלוננט ור לא התיצבו למסירתן עדותן. בבוקר הדין מסרה המטלוננט לב"כ המאשינה נימוקים שונים לאיו התיצבותם והתחייבה לדין הבא. בנסיבות אלה נדחה המועד לשמיית הראות ליום 24.10.17. לישיבה זו התיצבה המטלוננט בלבד ואילו ר לא התיצבה בטענה שהיא שומרת על ילדייה של המטלוננט. בנסיבות אלה הוריתי על צו הבאה נגד ר ועדותה של המטלוננט נשמעה במועד זה. ביום 21.1.18 הובאה ר בצו הבאה, ממנו שוחררה בתcheinיות עצמית. לדין שנקבע ליום 24.1.18 הגיעה ר בליווי המטלוננט באיחור ועדותה לא נשמעה מפה את היעדרותו של לב"כ הנאשם בנסיבות אישיות. עדותה של ר נשמעה ביום 26.3.18, דין אליו התיצבה ביחיד עם המטלוננט שנכחה באולם בית המשפט במהלך מסירת עדותה.

כאשר נשאלה ר לסיבה שהמטלוננט הגיעו אליה לדין היא לא סיפקה הסבר وعنנה "סתם" (עמ' 54 שורה 17). כשחוטה בה שהמטלוננט הגיעו עמה כדי לדאוג שתגידי מה שהוא רוצה השיבה לב"כ הנאשם "מה שתגיד" (עמ' 55 שורה 9).

לסיכום

36. גרסת המטלוננט ור לוו בסתרות שלא אפשרות לדلوת מהן גרסה איחודית לגבי האירועים הנ眷עים בכתב האישום. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, קרי מעבר לספק סביר, את התשתיות העובדיות שתגבש את יסודות עבירות ניסיון התקיפה, תקיפה והיזק לרכוש במידה המוחדים לנאשם, ועל כן אני מזכה אותו מעבירות אלה מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ח, 23 אפריל 2018, במעמד הצדדים